

ὁ ἦχος, κι ἀκόμα καὶ τ' ἄρωμα πὺν ξεχύνεται ἀπ' τοὺς κόρφους σου, ὅλα ἔχουνε ξελαγαριστεῖ καὶ τόσο πολὺ ἀπαλύνῃ πὺν οἱ αἰσθησες τὰ δέχονται χωρὶς νὰ τὰ νοιώθουν. Κ' εἶν' ὅλα μὲ τὴν ἴδια ἀτονία, σὰ μέσα στὰ ὄνειρα. Ἀκόμα κ' ἡ μουσικὴ τοῦ πιάνου, πὺν στὴν πλαγινὴ κάμαρα ἄγνωστα χέρια τοῦ ζωντανεύουνε τὶς κρυμμένες ἀρμονίες, εἶναι σὰ νᾶχῃ ἀφήσει τὸ βροντόηχό της σὲ διαδοχικὲς ἀράδες ἀπὸ βελουδένιες κουρτίνες.

Ἔτσι νὰ περάσω τὴ ζωὴ μου ὁλόκληρη δὲν τὸ πιστεύεις πὺς τὸ μπορῶ;—

Κανέναν ἦχο τὰ χεῖλια μας δὲ βγάνουνε. Τὰ χέρια μας δὲν κουνιένται. Ποτέ, ποτέ τὰ χέρια μας δὲ θὰ τὰ κουνήσουμε. Τὰ χάρδια εἶναι κάτι τι πολὺ βαρὺ γιὰ τὴ λεφτότητα τῆς ζωῆς μας. Τὸ μεθύσι μὲ τὸ κρασί τῶν πορφυρένιων χειλιῶν, τῶν αἱματένιων καταπόρφυρων χειλιῶν, ποτέ, ποτέ δικό μας δὲ θὰ γίνῃ. Μόνο τὰ μάτια μου νὰ τᾶχω ἀφιημένα πάνω στὴν ἡρεμὴ λίμνη τῶ δικῶ σου ματιῶν. Πόσο εἶσαι τώρα δική μου.... Κάθε σκέψη σου τὴ βλέπω νὰ περνᾷ πάνω στὸν καθρέφτη τῶ ματιῶ σου καὶ νὰ σκοτίζει γιὰ μιὰ στιγμή τὰ καθαρὰ νερὰ τῆς λίμνης. Κάθε σκέψη σου, κάθε σκέψη σου εἶναι δική μου. Καὶ στὸν κόσμον τῆς αἰώνιας σιωπῆς πὺν ἐμεῖς ζοῦμε τώρα, τὰ σώματά μας εἶναι μόνο σὰ φωτεινοὶ ἀραχνοῦφαντοι πέπλοι, ριμένοι ἀπάνω στὴ μακαριότητα τῶν ψυχῶ μας Ἐνοιωσες, καλή, ὦ καλή, μὲ τόσην ἔνταση ποτέ σου, πόσο δικός σου, κατάδικός σου ὁλόκληρος ἐγὼ εἶμαι; Ὁλόκληρος, ναί, ὁλόκληρος, γιὰ πάντα, γιὰ πάντα.... Γιὰ ὅλη μου τὴ ζωὴ.... γιὰ ὅλη μου τὴ ζωὴ....

Δὲν τὸ πιστεύεις πὺς μπορῶ νὰ περάσω ἔτσι ὅλη μου τὴ ζωὴ;—

ΓΙΩΡΓΟΣ Ν. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΣΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑ ΜΟΥ

4

Ἐκεῖ στοῦ δρόμου τὴ γωνιὰ τᾶγαπημένο δέντρο λυγιέται, σειέται, δέρνεται ἀπ' τὸ σκληρὸ βορριὰ καὶ κεῖνο πὰ ὑποτάχτηκε δυστυχισμένο κ' ἔρμος μὰ δὲ ζητᾷ βοήθεια μηδὲ παρηγοριά.

Πὺς γέρνουν τὰ κλωνάρια του λιγνὰ καὶ μυριμένα καὶ πάλι πὺς ὑψώνονται τρεμάμενα, δειλά! Μὲς στὸ βαθὺ τὸν πόνο του βλέπω τὴν ἴδια ἐμένα πὺν κακὴ μοῖρα μ' ἔξωσε καὶ δὲν ἀντέχω πιά...

Τὸ παραθύρι ἀνοίγοντας σὰν πέσει τὸ σκοτάδι μιὰν ὁμιλία σιγαλὴ θάρχισουμε οἱ δυό, αὐτὸ θὰ γέρνει ρυθμικὰ τὸ πράσινο κεφάλι καὶ γὼ γιὰ τὸν ἀτέλειωτο θάνα τοῦ μιλῶ καιημό,

γιὰ τὸν καιημό πὺν πόλεμο βαρὺ μοῦ ἔχει στημένα κ' ἐνῶ λυγίει καὶ δέρνει με κ' ἐνῶ μὲ τυραννεῖ, μοῦ ξαναλέει τὰ λόγια του τὰ παραπεταμένα, μπροστά μου ξαναφέρνοντας τὴ θλιβερὴ μορφή.

Καὶ στὸ περβόλι τῶν θωρῶ τὰ φύλλα πεθαμένα, σωριάζονται, σώριάζονται στὰ πόδια μας μπροστά, τρεμάμενος τὰ χέρια μου φιλεῖ τὰ παγωμένα καὶ τοῦ φιλῶ τὸ μείωπο γιὰ ὑστερνὴ φορὰ....

5

Ἀπόψε στὸ περβόλι μου τὸ μαγικὸ θὰ σὲ τραβήξω, ἀγαπημένη, κάτ' ἀπ' τὴ γέφυρά μου Ἰτιά, καὶ κεῖ σιγὰ σιγὰ, στὴν ἀγκαλιά σου ἀκοιμισμένη, ἐνόσω ἡ Σελήνη θάνεβᾷνει χλωμότερη κι ἀπὸ γυναικὰ πεθαιμένη, σιγὰ σιγὰ ψιθυριστὰ θὰ σοῦ ἱστορήσω ἓνα ἔγα τὰ θλιβερά μου μυστικά....

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣ.

ΤΑ ΔΕΚΑΧΡΟΝΑ ΤΟΥ "ΝΟΥΜΑ"

Μᾶ, ἤρθανε ἄπειρα γράμματα γιὰ τὰ «Δεκάχρονα». Ἀπ' αὐτὰ δημοσιεύουμε ἐδῶ μερικὲς περικοπές, εὐχαριστώντας σύνολα τοὺς φίλους πὺν μὲ τόσο θερμὲς εὐχὲς ἤρθανε νὰ πανηγυρίσουνε μαζί μας.

Ὁ ποιητὴς ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ (ἀπὸ τὴ Μπαρτιάνα τῆς Γαλλίας): «Σὲ λίγους μταίνει ὁ «Νουμᾶς» στὰ δέκα του τὰ χρόνια. Γεγονὸς πολυσήμαντο γιὰ τὴ Ρωμιουσύνῃ. Θάθελα νὰν τὰ γνωρίσω καὶ γὼ μὰ δυστυχῶς δὲ θὰν μπορέσω ἀλλιῶτα παρὰ στέλνοντάς σου δέκα σειρές τῶν βιβλίων μου νὰ πονηθοῦνε γιὰ τὸ «Νουμᾶ», μαζί μὲ τὴν ταχυτικὴ μου τὴ συντροπή».

Ὁ ΘΕΟΔ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗΣ (ἀπὸ τὸ Κῆρο): «Γιὰ τὴ δεκαετηρίδα τοῦ «Νουμᾶ» σᾶς στέλνω τὰ εἰλικρινῇ μου συγχαρητήρια εὐχόμενός του νὰ μπεῖ καὶ στὰ εἰκοσὶ του χρόνια, δυνατὸς κι ὠραῖος, ὅπως φάνηκε ἴσαμε σήμερα, κάτου ἀπὸ τὴ φωτισμένη σας διεύθυνση».

Ὁ κ. ΜΟΛΙΝΟΣ (ἀπὸ τὴ Γε.έβη): «Ἐπιτρέψατέ μου νὰ εἰς συλαρῶ γιὰ τὰ δεκάχρονα τοῦ «Νουμᾶ» καὶ νὰ ἐπαναλάβω τὴν εὐχὴ τοῦ Παλαμά: Νὰν τὰ κατοστήσῃ».

Ὁ ποιητὴς ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΙΓΑΛΙΤΗΣ (ἀπὸ τὴ Σπέρτσες): «... καὶ στὰ εἰκοσάχρονα, ἐνωμένοι στὴν Ἰδέα, νὰ

γιορτάσουμε νικηφόροι στην αΐθουσα του Πανεπιστημίου»

ΟΙ ΔΗΜΟΤΙΚΙΣΤΑΔΕΣ ΤΟΥ ΡΟΒΕΡΤΕΙΟΥ (της Πόλης): «Όταν διαβάσαμε πώς ζύγωσαν τα δέκα χρόνια από την πρώτη έκδοση του «Νουμά», νομίσουμε πώς μπορούσαμε και μεϊς να συντελέσουμε στο γιόρτασμα του δεκάχρονου τούτου, που φυσικά θα σημειώσει σταθμό στην ιστορία της Ίδεας μας. Σας γράφουμε λοιπόν το γράμμα τούτο για να εκφράσουμε τη μεγάλη χαρά μας και να σάς συχαρούμε. Δέκα χρόνια με τόσους κόπους και με τόσες αναποδιές, δέκα χρόνια για ένα φύλλο μέσα σε κοινωνία που το κατατρέπει, δεν είναι λίγο πράμα το ότι μπόρεσε ο «Νουμάς» να περάσει τα χρόνια τούτα, το θεωρούμε έμεις μια νίκη του Δημοτικισμού και για νίκη χαίρετοϋμε το γιόρτασμα του δεκάχρονου. Με την ευκαιρία τούτη, μαζί με τις ευχές μας σάς στέλνουμε κ' ένα μικρό δώρο από 20 φράγκα· λυπούμαστε όμως πολύ γιατί δεν μπορεί ν' είναι μεγαλύτερο, έπειδή τα περισσότερα παιδιά λείπουν από το σχολείο, γιατί έχουμε πάψεις».

Ή κ. Ε. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗ (από τη Γενέβη): «Μ' ένθουσιασμό χαιρετώ τα δέκα χρόνια του «Νουμά» μας και σάς συχαίρω ειλικρινά και σάς εύχομαι να γιορτάσετε και τα είκοσι και τα τριάντα του χρόνια».

Κι ο Γ. ΣΚΟΠΕΛΙΤΗΣ (από την Αναλαάβα της Μαδαγασκάρης) μās έστειλε το ακόλουθο γράμμα:

Αγαπημένε μου Νουμά,

Χρόνια 22 περάσανε ποῦμαι ξενιτεμένος (έφυγα στα 1890· 13—14 χρονών) και μικρός άμα είμουναι, στη γλυκιά πατρίδα, θυμάμαι που κάθε χρόνο ο πατέρας μου, ή μάνα και κάτι λιγοστοί συγγενείς ποῦχα από τη μάνα μου (γιατί ο πατέρας μου βυστά από Σκόπελο και Τήνο) μου κάνανε μπουλιστρίνα (μποναμά) γροσάκια και πεντάρες κατά το συνήθειο και τη δύναμή τους στην πρωτοχρονιά, και άνήμερα του Άη Βασίλη ή γλυκιά μαννούλα μου μ' έτοιμαζε τη Βασιλόπητα του Δασκάλου, πάντα την πιό όμορφη και πιό μεγάλη διάλεγε (γιατί καλομάνες και παπούδες δε γνώρισα) και μου τη δίπλωνε σε άσπροσιδερωμένη κεντητή πετσέτα. Γεμάτος χαρά την πήγαινα, γιατί πρώτα λογάριαζα τη μπουλιστρίνα που θα μουδινε κ' ή Δασκάλα, κ' ίσως κι ο δάσκαλος μαλάκωνε στην όψη της όμορφης βασιλόπητας και μου κρατούσε χάρη για κάμποσες μέρες και γλύτωνα κάμποσες άγρελίτικες βιτσές (θεός σωρέστονε, του χρωσιώ, γιατί κάτι έμαθα κονιά του, και τα μόνα γράμματα στο σχολείο).

Κείνα τα χρόνια στο χωριό μας παιχνίδια πρωτοχρονιάτικα δε συνηθίζανε, και τις πεντάρες τις παίζαμε με λασπωμένα χέρια, στο μπουκίο και άμάδες, και τις τελευταίες αν μās μένανε γλυκαίναμε το δόντι στίς μέντες και τα παστέλια, κι άπένταρος καταλασπωμένος γ'όριζα σπίτι με φόβο.

Ή μόδα έφτασε και στα ξεχώρια, ο κόσμος άλλαξε, τα πρωτοχρονιάτικα δώρα είναι καροτσάκια, ζουρνάδες, σβούρες, κουκλάκια κλπ.

Άφτά τα συνήθεια τάχα ξεχάσει κάμποσα χρόνια και τώρα με την παντρεία μου έχω άνιψια κ' ένα άνιψιό άπ' άδερφή, και κάθε χρόνο τα θυμάμαι και τα φχαριστώ από δω κάτω στέλνοντάς τους κάτι μικρά δώρα.

Άφτό έκανα και την περασμένη πόστα έγραψα στη Γαλλία να τοῦς στείλουνε τις μπουλιστρίνες τους· κάθε μίανού με την ήλικία του και κατά το φύλο, (μη με πιάσης τώρα πώς μεγαλοπιάνουμαι και τα στέλνω από τη

Γαλλία· όχι!) ή εύκολία είναι, από κει λαβαίνουμε ταχτικά κατάλογους άπ' τα μεγάλα καταστήματα, έδω τέτοια πράματα δεν έχει, κ' έτσι γράφω κει, διαλέγοντας το γούστο μου από τον κατάλογο, και τοῦς τα στέλνουνε κατευθείαν.

Κείνη τη μέρα ποῦγραφα άφτά, ήρθες με την πόστα, άγαπημένε Νουμά, και μου θυμήσες κ' έσύ σα ζουλιάρης, πώς την πρωτοχρονιά γιορτάζεις και μαζί με τη Γέννησή σου και τα δέκα σου τα χρόνια.

Κι ή προκήρυξή σου είναι καμαρωτή και λεβέντικη, γιατί τ'άβγαλες παλικαρίσια, μέσ' από τέτοιο κατατρεμένο πόλεμο, από δικούς και ξένους.

Κομάρι σου και κομάρι μας είναι ποῦζησες δέκα χρόνια—είναι δέκα αιώνες άμα λογαριάσεις με τί κατατρεμό, βάσανα και στεναχώρια έφτασες ίσαμε δω. Το έργο σου άθάνατο θα μέινη μαζί με τοῦς πρωταγωνιστάδες σου. Κι όσο πολεμάνε να το σβύσουνε, του κάκου, τον καιρό τους χάνουνε στ' άναμένο γκάζι, όσο νερό κι ά ρίχνεις, τόσο άπλώνεται κ' ή φωτιά του. Έτσι άπλώθηκε και θάπλωθῃ κ' ή δικιά σου ή φωτιά, γιατί βάση σου είναι ή Άλήθεια και το δίκιο. Υπομονή κι όλα θα σιάζουνε.

Λοιπόν κ' έσένα, μαζί με τη χρονιάτικη συντρομή μου, σου στέλνω για μπουλιστρίνα την γκαρδιακιά μου εϋχή: «Νά ζήσης να τα κατοσταρίσης και να γιορτάσης το θρίαμβο του αιώνα, την έξάπλωση της μεγάλης Ίδεας σου, και τον ξεσκαλωμό της γλώσσας».

Madagascar, 31-12-1911

ΑΠΟ ΤΑ "ΜΙΚΡΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΣΕ ΠΡΟΖΑ,, ΤΟΥ CHARLES BAUDELAIRE—XXXVII. — ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

ΤΗΣ ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΑΣ

Το Φεγγάρι, που είναι το καπρίτσιο μονάχο, κοίταξε άπ' το παράθυρο την ώρα που κοιμόσυνα στην κούνια, και είπε: «Το παιδί αυτό μ'αρέσει».

Και κατέβη μαλακά τη συννεφένια σκάλα του και πέρασε δίχως κρότο μέσ' από τα τζάμια. Έπειτα ξαπλώθη άπάνω σου με την άπαλή τρυφεράδα μητέρας, και άπόθεσε στην όψη σου τις θωριές του. Οί κόρες τών ματιών σου μέινανε από τότες πράσινες, και τα μάγουλά σου τρομερά χλωμά. Θωρώντας το, τα μάτια σου μεγάλωσαν έτσι αλλόκοτα· και σουσφιξε τόσο τρυφερά το λαιμό που κράτησες από τότες για πάντα τον πόθο τών δακρύων.

Όστόσο, μέσα στο ξέχυμα της χαράς της, ή Σελήνη, γέμιζε όλη την κάμαρη σα μια φωσφορόπαλλη άτμοσφαίρα, σα φαρμάκι φεγγερό· και όλο τούτο το ζωντανό φως συλλογίζονταν κ' έλεγε: «Του φιλιού που τώρα σου δίνω, αιώνια θα είναι ή μυστική επιρροή. Θα είσαι ωραία, όπως το θέλω εγώ. Θα γαπήσεις ό,τι αγαπώ, και ό,τι μάγαπάει: το νερό,